

Nerede dengesiz, intihara meyilli kız varsa beni bulur diye düşündü tıraş bıçağını yanağına doğru çekerken, daha merhaba demeden ilaçları dikti bu da.

Rahatsız bir uykunun ardından, uyuyamayacağına kendini ikna etmiş, zor bir gecedense, zor bir gün yaşamak istediğinden olsa gerek banyoya koşmuştu. Normal zamanlarda günün en rahat saatlerini banyoda, tek ilgilendiği konu kendi bedeniyle yaşıyordu, bugünse kafası ona ihanet ediyor, bedeniyle başbaşa bırakmıyordu.

Önceki gece, saat 11 sularında gelen bir telefonla kız arkadaşının intiharını öğrenmiş bu genç adam, her ne kadar sonraki saatlerde gözyaşı dökmüş gibi yaparak başkalarını ne kadar üzdüğüne ikna etmeye çalıştıysa da, asıl meselenin bu kıza karşı aslında hiçbir zaman üzülecek kadar bağlanmamış olması olduğunu biliyordu. Üç ay içinde en az üç defa başkalarıyla yatmış, bunların da birinden haberi olmuştu sevgilisinin. Konuşmamışlardı. Konuşmazlardı zaten böyle şeyler.

Daha onun sevgilisi olmanın hayatının anlamına neler kattığını anlatmadan önce, kız, aldatmanın sadece yatakta olduğunda katlanılabilir olduğunu söylemişti. Eğer erkek sadece içgüdülerini tatmin için başkasıyla birlikte oluyorsa, kafasında aldatmıyorsa, affedilebilirmiş.

Yaşlı gözlerle onu ne kadar sevdiğini, aşkının kendisine neler vereceğini anlatırken kızın bu sözlerini düşünüyordu. Hayal ettiği serbest ilişki. Kızların sevgilisi olan erkekleri tercih ettiklerini tecrübe etmişti, *eğer yoksa hiçbirisi yoktur, gelince beraber gelirler*. Önce sufle verir gibi, yakalandığında hangi bahanelere sığınacağını söyleyen bu kıızı, o donuk bakışlarından veya sonu gelmez film ayrıntılarından dolayı değil, en çok bu rahatlığından dolayı sevmişti.

Sevmek ne kelime, tapar insan böylesine.

Eğer yaşadıklarından biri hakkında sorguya çekilseydi, hemen savunacaktı kendini, *sadece bir gecelik ilişkiydi, o kadar önemsizdi ki, dert edeceğine düşünmemiştim, asla hayalini kurmadım onun, geldi geçti, bir oyundu*.

İkna etmek için biraz daha film repliği süsü vermek gerekirdi belki ama yeteceğine emindi.

İnsan biriyle düşünmeden nasıl beraber olur? Böyle bir soruyu asla sormuyor demek bu kız. Aldattığım zaman aşık olmamaksa kasdettiği, benim ona aşık olmadığını da biliyor olmalı... Herkes beni sevgilisi bilince kafamı ona vermiş mi oluyorum şimdi?

Yüzünü yıkarken çarptığı su düşüncelerini kesti. Hastanede ağlayışı aklına geldi, yüzünü hastane lavabosunda yıkayışı, yeteneğine hayranlık besleyerek.

Ölse içinden herhangi bir parça kopmayacağına emin olduğu bir insanın ölüyormuş gibi yapması durumunda bu kadar ağlamasına kendi de anlam veremedi. Arkadaşları hastaneye çağırmasalar, ertesi gün arayıp öldüğünü söyleseler, bir anlık şaşkınlık dışında hissedeceği bir duygu yoktu. Ancak hastaneye gidip, insanların yüzlerindeki o *üzülmelisin* ifadesini görünce, üç aydır hemen sadece kızın karşısında yaptığı sevgili numarasını bu sefer daha geniş bir seyirci kitlesine tekrarlamak gerekti.

Önce en yakındakine sarılırsın. Hastaneye en şuh parfümünü sıkıp gelmiş bir arkadaşındır ve bir an, hastanede de, ondan sonra da hayatın devam ettiğini ihbar eder bu koku. Sonra sıradaki, ama bu okuldan bir erkektir, belki bir öncekinin erkek arkadaşı, eliyle başının arkasını tutar ve omzuna iter başını. Sigara dumanı sinmiş süveter kokusu, hatta bak şurada loş ışıktaki belli olmayan bir delik, güve yemiş herhalde.

Ağlamak işte o an aklına gelir. Hıçkırık, ama sarhoş hıçkırığı gibi değil, boğan bir hıçkırık, bu mizansen içinde yer almanın getirdiği yükü omuzlamak, hem de herkesin acıyan bakışları altında. *Bunu neden yaptığını anlayamıyorum, ıhı*

Allahtan insanlar uzun süre ağlamanızı beklemiyorlar. Gülmemeye tahammül edip, bozulmaz bir so-murtkanlık takınmak yeterli. Sonra biri bir yer açıyor, eskimiş sandalyelere ilişip bir doktor bekliyor-sunuz. Bu arada zaten öğrendiğiniz bilgiler tekrar ediyor, *midesini yıkamışlar, kurtulduğunu söylüyor-lar ama bilinci henüz açılmamış.*

Açılmasa da asıl ben kurtulsam. İnsan öyle bir durumdayken, kafasında düşünceleri de kontrol ede-bilmeli. Kafasında akan kelimelerin yüzüne aksedip, rol çalmasına izin vermemeli. *Henüz o kadar ustalaşmadım, düşüncelerimi kontrol edemiyorum.*

Bakışlarda, hele o ilk kokladığı kızın bakışlarında inceden bir *senin yüzünden* iması seziliyordu, üstüne alınsa mı, alınmasa mı karar veremediği. Ne anlatmıştı acaba, aldattığını mı, konuşamadıklarını mı, sevmediğini mi, yoksa bilmediği başka şeyler mi vardı? İnsanın bilmediği bir suçtan mahkum olup, cezasını bakışlar altında çekmesi ne garip.

Gece kızın ertesi güne kadar gözetim altında tutulacağını belli olması ve arkadaşlarından birinin yanında kalmayı kabul etmesiyle sefaletinden kurtuldu. *Bir saati biraz geçen piyesimizde, kızımızın ne kadar iyi bir insan olduğunu hatırladık ve intiharının erkek arkadaşı, yani ben, tarafından nasıl yön-lendirilmiş olabileceğini düşündük. Onlar düşündüler yani, benim düşündüğüm bu şuh kokuyu sürüp gelen kızın, sevgilisine kimbilir nasıl davrandığıydı.*

Banyodan üzerinden uyku buharı çıkan pijamalarını takım elbiseyle değiştirmek için çıktı. Gardroptan elini grilerden birinin üstüne attı, bakmadan bir gömlek çekti ve akşam ziyarete gideceği sevgilisinin hediyesi kravattı aradı. Üstünde *fleur de lys* bulunan, Jacques mıydı, Michel miydi, hiç duymadığı Fran-sız bir aktörün, hiç duymadığı bir filmde taktığına benzediğini kız arkadaşından bir yemek boyu din-lediği kravattı buldu. *İnsan, alırken bari lacivert üstüne sarı almaz.*

Giyindikten sonra kahvaltı etmek istedi ve sabahın hala çok erken saatlerinde olduğunu televizyonu açınca hatırladı. Haberler hala başlamamıştı, o da yıllardır eskiliğinden bir nebze eksilmemiş gibi du-ran çizgi filmleri seyretmeye koyuldu.

Haberlerin jeneriği başladığında telefonunun çaldığını duydu ve odasına seyirtip kaptı *bu saatte*. Kız arkadaşı arıyordu, sesindeki bezginliği gizlemeye çalışır renkte bir *sevgilim* dedi. *Seninle görüşmemiz lazım* dedi kız, *hemen mi?* dedi oğlan, *evet* dedi kız, *akşama gelecektim zaten* dedi oğlan, *hemen, lütfen*

dedi kız, *ama toplantı var sabahları biliyorsun* dedi oğlan, *bugün gitmesen* dedi kız, *nasıl olur* dedi oğlan, *lütfen* dedi kız ağlamaklı, *işi bir arayım, görüşürüz* dedi oğlan...

İşyerini aradı, durumu anlattı, şefi mırın kırın etti, o güne beklediği dosyayı öğlene masasında görmek istediğini söyledi ve tamam dedi. Aslında tamam demedi, sadece itiraz etmediğini belli etti, izin vermedi ama vermemezlik de etmedi, her zamanki gibi *eğer bir sorun olursa beni arama*.

Arabaya atladı ve yolda sevgilisini aradı. Kız sakın sakın, *geldiğinde konuşuruz her şeyi* dedi. Kapıyı kızın arkadaşı açtı, *sabaha kadar uyumadı* dedi odasına geçerken. Kızı karşısında görünce bir an duraladı, rengi gitmiş, kanlı gözlerinin altında morluklar, beyaz kıyafetiyle yatağın çarşafında kaybolmaya çalışan bir böcek gibi...

Yatağın yanına oturdu, yanağından öptü. Kız o an hıçkırmaya başladı, elini diğerinin içinde yumruk yapıp dayanmaya çalıştı, sonra oturduğu yatağa yüzüstü kapandı.

Kızın bu haline bir filmi seyreder gibi bakıp, sevmediği kanalı değiştirmek ister gibi arandı.

Kız doğruldu *bunu sana söylememeliyim, biliyorum, benim oyun oynadığımı düşüneceksin, biliyorum, beni o kadar sevmiyorsun, biliyorum, belki beni hiç sevmeyecek, bir daha görmek istemeyeceksin, biliyorum* diye başladı. Arkasından ne geleceğini merak etse mi, yoksa burada bıraksa mı dinlemeyi, karar veremedi. *Ama ne düşünürsen düşün, bunu sana söylemem lazım, ne olursun beni affet, ne olursun beni affet*. Bakışları kızın kurumuş gözyaşlarını yeni farkettiği gözlerine dikildi. *İntiharımın sebebi şeydi, yani ben o gün, şeyi öğrendim, hamile olduğumu...*

İlk anda tahayyül edilemez bir şaşkınlık, sonra kızın gözlerinden uzaklaşan düşüncelerin getirdiği bir ferahlık. *Çözümü olmayan bir şey değil bu*. Düşüncesi yüzüne aksettiğinde kızın cevabı geldi. *Üç aylık*.

Ne! Üç aydır farketmedin mi?

Yani, biliyorsun, ben seninle ilk beraber olduğumuzda, hani o zamanlar yani şey... Ellerini çözdü, ellerini yakaladı, gözlerini dikip, aynen filmlerdeki gibi ben bu çocuğu doğurmak istiyorum dedi.

İçinde bir baraja dolar gibi yükselen öfkeyi farkettiler. *Ne demek doğurmak istiyorum?*

Doktorlar bir operasyonun sağlığım için tehlikeli olduğunu söylüyorlardı. Ben de sana söylemektense intihar etmeyi denedim, ama başaramadım, sonra o geceyi yaşadıktan sonra, insanlar senin ne kadar üzgün olduğunu anlatıyorlardı, bu çocuğu doğurmak istediğime karar verdim. Senin yanımda olacağına inanıyorum, ama olmasan da çocuğumuzu doğuracağım.

Hışımla kalktı, uzun zamandır ilk defa samimi olabilecek olmanın rahatlığıyla kapıyı çarpıp çıktı.

Öğleden sonra kızın babasının bazı tanıdıkları işyerinde kendisini ve müdürünü ziyaret ettiler, şefi raporu bitirmedikleriyle değil, damatlığıyla ilgili sorular sormaya başladı, *nasıl tanıştınız, evlenmeye nasıl ikna ettin, nikah ne zaman?* Tüyleri diken diken, daha bir tuvalet süresi kadar bile düşünmediği konuya dair cevaplar vermeye çalıştı. Kızın babası etkili bir adamdı ve dişlerini göstermişti işte.

Ailesine de seni sevdiği ve evlenmenize izin vermeyeceklerini düşündüğü için intihara kalkıştığını söylemiş dedi hastanedeki şuh kokulu arkadaşı telefon edip. Ne yapacaksın? diye de ekledi sonunda.

Bilmiyorum demekten nefret ediyordu, düşünüyorum demeyi tercih etse,müdürünün işten atmak için fazla düşünmeyeceğini tahmin etti. Herhalde kabul edeceğim, bir kere daha konuşmam gerek dedi.

Bir kere daha konuştular. Daha sakın bir konuşmaydı. Sevmediği, hayatını geçirmek istemediği bir insanla neden evlenmek istediğine ikna olmaya çabaladı ve başardı. Rol yapmaktaki becerisi kendine karşı da çalışıyordu.

Üç hafta içinde her yerde rastlanan bir merasimle evlendiler.

Dört yıl sonra, o şuh kokulu kıza ağlayarak *artık bitirmeliyiz, hem karım da artık şüpheleniyor, onu bırakamam, o benim her şeyim* diyerek son defa sarılırken, kız buna bakıp, intikamını dişlerinin arasında yuvarlayıp tükürürmüş gibi: *O çocuk senden değil biliyor musun, o gece de aslında intihar-mintihar etmemişti, ilaçları aldıktan on dakika sonra hastanedeydik zaten* deyiverdi.